

Luchtkaasteelen? Maar er zijn wel eens kasteelen gebouwd op zwakker fundament dan den arbeidslust en de wilskracht van een Sallandschen boerenzoon.

't Onweer kwam haastig op, en het maakte het gezelschap in de boerenkeuken stil. Zoeeven hadden ze nog druk gepraat, terwijl ze zich verkwikten met het eigengebrouwen gerstebier; nu zwegden ze en luisterden naar de stem van den donder, die luider en luider sprak.

„Laten we bidden,” zei boer Jan, en hij stak de gewijde kaars aan vóór het kruisbeeld, en hij sprak het onweersgebed, zooals hij het van zijn vader had geleerd, een gebed tot de heiligen om bescherming tegen het vuur van den hemel.

En dan staarden allen naar buiten, en schrikten op bij elken fellen bliksemstraal, en luisterden met ontzetting naar de krakende donderslagen, in vreeze, dat toch het huis zou worden getroffen.

Eensklaps begon het te regenen, dat het zand op den weg opstoot, doch weldra weer ging liggen.

„Nu zal de bui wel gebroken wezen,” zei moeder Mineke troostend; „als 't zoo hard regent, is 't onweer vaak gauw over.”

„'t Lijkt wel een wolkbreuk,” zei de boer; „ik ben blij, dat we de haver er haast af hebben.”

„Ja, wat er nog staat, zal wel neerslaan; 't begint immers ook al te waaien,” merkte een van de zoons op.

Inderdaad, er was harde wind gekomen, die den regen voor zich uitjoeg. En daartusschen klonken nog steeds de zware donderslagen.

„Wie nu op den weg is,” begon Gerrit, maar hij voltooide den zin niet, want eensklaps hielden drie ruiters op den weg stil.

„'t Is doller Pier,” zei boer Jan half fluisterend, en haastig stond hij op en ging naar de deur. De muts nam hij van het hoofd en zei op eerbiedigen toon: „Wil binnen komen, edele heer, voor den regen. Wij zullen wel voor de paarden zorgen.”

Reeds waren de ruiters uit het zadel gesprongen.

De drie zoons waren hun vader gevolgd en namen de teugels der paarden over om ze naar den stal te brengen.

„Wees zoo goed mij te volgen, heer jonker,” vervolgde de boer, en hij ging de drie ruiters voor naar de keuken.

„Dat is goed,” zei de jonker op barschen toon, „en schaf ons een kruik bier, maar niet van jelui zuren drank, hoor! Je hebt wel wat beters.”

En terwijl de boer naar den kelder ging, om gewillig het beste te halen, dat hij bezat, nam de jonker op zijn zetel plaats, terwijl zijn beide knechten eveneens zich neerzetten op de houten stoelen. Gerrit was mee naar den stal gegaan, zoodat de vrouwen voor een oogenblik met de vreemden alleen waren.

Beleefd hadden ze gegroet bij het binnenkomen en nu keken ze bedeesd voor zich, bang voor den ridder, wiens naam ten schrik was in heel Salland.

„Zeg, kunnen jelui niet opzien?” bromde de ridder. „Voor mij behoeven vrouwen toch niet te vreezen?”

Hij zei het met een schamper lachje, terwijl hij met brutale oogen naar het viertal keek. En daarbij viel zijn blik op Margiens gouden lokken. Zoo iets had hij niet eerder gezien, althans in geen boerenwoning verwacht.

„Is hier een prinses in huis?” vroeg hij.

„Dat is onze dochter, edele heer,” antwoordde de moeder. „Margien, zet je muts op; het past niet, dat je in tegenwoordigheid . . .”

„Ze zal de muts aflaten,” riep jonker Pier. „Ik wil die gouden lokken zien.”

Op dit oogenblik kwam de boer weer binnen met eenige kruiken oud bier, dat voor bijzondere gelegenheden werd bewaard. Hij schonk een beker vol en bood hem den ridder aan. Daarna bediende hij ook diens knechten.

Met de muts in de hand bleef hij staan. Dat behoefde hij niet te doen; Jan Egberts was een vrijgeboren man. Zijn overgrootvader was mee ter kruisvaart geweest, en had daarmee de vrijheid verdiend. En de boerderij, die

hij bewerkte, was eigendom van het klooster; hij was dus in geen opzicht de onderhoorige van den vreemden ridder. Toch was het zaak, dezen niet te verbitteren.

„Waarmee kan ik den heer jonker verder nog van dienst zijn?” vroeg hij daarom beleefd.

„Dat je me je dochter tot vrouw geeft,” zei jonker Pier. „Dat is geen duifje voor een boerenhofstede.”

De boer van den Eikelhof lachte een bitterzoet lachje. „Dat kan uw edelheid geen ernst zijn,” zei hij beschroomd.

„Geen ernst?” hoorde de ridder. „Ik zou haar zoo wel kunnen meenemen voor op mijn paard, en ze zou de eerste niet zijn. Maar ik zal het vandaag nog niet doen. Ik geef je drie dagen tijd om je te bedenken. Neen, niet wegloopen,” riep hij, toen hij zag, dat Margien op een wenk van haar moeder zich stilletjes trachtte te verwijderen; „hier blijven! Dus, zooals ik zeg, over drie dagen kom ik haar halen als mijn vrouw. En mochtje weigeren, dan steken mijn knechten je boeltje in brand, en dan krijg ik haar toch, maar dan wordt ze mijn vrouw niet.”

Een grimmige blik vergezelde die laatste woorden. De jonker stond op. Niemand had meer op het weer gelet bij de vrees voor den geduchten ridder, maar het onweer was afgedreven en de regen had ook al opgehouden. Moeder Mineke had het goed gezegd, maar daaraan dacht niemand meer.

„Breng de paarden voor!” beval de ridder. Dat geschiedde en weldra reden ze verder, het gezin op den Eikelhof achterlatend in groote vreeze.

(Wordt vervolgd.)

GHESPEEL EN GHEQUEEL.

Lest quam ik by een werreckplaets,
Al in het schaffuyr, als de maets
Getoghen waeren nae haer huys,
Met hoorden ick een vreemt geruys,
Een soet geluyt, een luyden clanc:
Daer was gequeel, daer was gesanck.

'k Trad by. — Aenhoort nu wat ick vant:
Ick sagh een frissche, sneege quant,
Die song en speelden al zijn maght.
Nu klonk het luyt en dan weer saght;
Die leepert keek so gul en bly
En sette heel het hert er by,
Terwyl syn vroolick liet het spel
Was tot een soeten metgesel.

Doe 'k had gehoort met naerstigheyt
Heb ick hem vrindlijck danck gheseyt,
En ginck myns weegs, met deesen sin:
Wat nutte leeringh steeckt hierin!
Al sit alleen dees' jong gesel,
Hy treurt niet, maer is wonder wel,
Hy broeit gheen quaet ook in het hoof,
Noch boose kool een ander stooft,
Maer met een liet den Schepper eert,
Die hem so schoone conste leert.
Dies segh ick ieders jonck ghesel,
Beoefen sangh en snarenspeel,
Dat hout van boosheyt veel u ver.
Merck Davids voorbeeld eeuwen her,
En Luthers woord, „dat musica
Verdryft den duyvel” — volgt et na.

A. J. H.